

สรุป

คำพิพากษาฎีกาที่เกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

คำพิพากษาฎีกาที่ ๙๖๓๑-๙๖๓๒/๒๕๕๗	พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด	ผู้ร้อง
	นายผัด ณ ชน	ผู้คัดค้านที่ ๑
	นายเพชร ณ ชน	ผู้คัดค้านที่ ๒
	นางบัวคำ ณ ชน	ผู้คัดค้านที่ ๓
	นางสาวเฟลิน ณ ชน	ผู้คัดค้านที่ ๔

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๕๒ มาตรา ๕๑

ผู้ร้องยื่นคำร้องขอว่า สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินได้รับรายงานจากสถานีตำรวจภูธรอำเภอปัว จังหวัดน่าน และพนักงานเจ้าหน้าที่ของสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินว่า พบพยานหลักฐานว่าผู้คัดค้านที่ ๒ กับพวกเป็นผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดและได้เงินจากการจำหน่ายยาเสพติด กับมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าอาจมีการโอนเงินที่ได้จากการจำหน่ายยาเสพติดซึ่งเชื่อว่าเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด อันเป็นความผิดมูลฐานตามมาตรา ๓(๑) แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๕๒ สำนักงาน ป.ง. ได้ตรวจสอบรายงานและข้อมูลการทำธุรกรรมและทรัพย์สินของผู้คัดค้านที่ ๒ แล้ว ปรากฏเหตุอันควรเชื่อได้ว่าผู้คัดค้านที่ ๒ กับพวกเป็นผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด อันเป็นความผิดมูลฐานตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๕๒ มาตรา ๓ (๑) กล่าวคือ เมื่อวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ เวลากลางวัน เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอปัวนำหมายค้นของศาลจังหวัดน่านเข้าทำการตรวจค้นบ้านเลขที่ ๕๒ หมู่ที่ ๔ ตำบลปากกลาง อำเภอปัว จังหวัดน่าน ซึ่งเป็นบ้านของผู้คัดค้านที่ ๒ ผลการตรวจค้นไม่พบยาเสพติดให้โทษ แต่พบเงินสดจำนวนมากซุกซ่อนอยู่ตามที่ต่างๆ จำนวน ๓ รายการ รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๗๐,๐๐๐ บาท ผลการตรวจพิสูจน์ที่กองกำกับการวิทยาการเขต ๗ จังหวัดลำปาง พบคราบยาเสพติดให้โทษชนิดเมทแอมเฟตามีน พยานหลักฐานที่ปรากฏจึงฟังได้ว่าผู้คัดค้านที่ ๒ กับพวกมีพฤติการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการจำหน่ายยาเสพติดให้โทษ (ยาบ้า) และนำเงินที่ได้ไปทำการฟอกเงิน ทั้งเงินสดจำนวน ๓๗๐,๐๐๐ บาท ปรากฏหลักฐานเป็นที่เชื่อได้ว่าเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดโดยได้มาจากการจำหน่ายยาเสพติด อันเป็นความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ซึ่งเป็นความผิดมูลฐานตามมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๕๑ ขอให้ศาลมีคำสั่งให้เงินสดจำนวน ๓๗๐,๐๐๐ บาทพร้อมดอกผลตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

ผู้คัดค้านทั้งสี่ยื่นคำคัดค้านว่า เงินที่เจ้าพนักงานตำรวจยึดไว้จำนวน ๓๗๐,๐๐๐ บาท เป็นเงินของผู้คัดค้านที่ ๑ ได้มาจากการประกอบอาชีพโดยสุจริต และเตรียมไว้สำหรับปลูกบ้านขณะที่เจ้าหน้าที่ตำรวจทำการตรวจค้นและยึดเงินจำนวนดังกล่าวก็ไม่ปรากฏว่ามีการยึดยาเสพติดให้โทษชนิดเมทแอมเฟตามีนจากผู้คัดค้านที่ ๔ แต่อย่างใด

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วมีคำสั่งให้ยกคำร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ

ผู้ร้องอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ

ผู้ร้องฎีกา

ศาลฎีกาพิจารณาแล้วเห็นว่า มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้ร้องว่า ข้อเท็จจริงที่ผู้ร้องนำสืบไว้ฟังได้ว่าผู้คัดค้านทั้งสี่เป็นผู้ซึ่งเกี่ยวข้องหรือเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดอันเป็นความผิดมูลฐานตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๔๒ มาตรา ๓(๑) และหรือความผิดฐานฟอกเงินมาก่อนและเงินจำนวน ๓๗๐,๐๐๐ บาท ที่ผู้ร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ตกเป็นของแผ่นดินนั้น เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด โดยผู้คัดค้านทั้งสี่ไม่สามารถพิสูจน์ให้สิ้นสงสัยได้ว่าเงินจำนวนดังกล่าวเป็นของผู้คัดค้านและได้มาโดยสุจริต ขอให้ศาลฎีกามีคำพิพากษากลับคำพิพากษาศาลอุทธรณ์นั้น ศาลฎีกาเห็นว่า ที่ศาลล่างทั้งสองได้วินิจฉัยว่า คำให้การของพยานผู้ร้องในชั้นสอบสวนกับคำเบิกความในชั้นศาลแตกต่างกันยังมีข้อพิรุธสงสัยไม่สามารถรับฟังให้เป็นจริงในทางใดได้ อีกทั้งพยานหลักฐานของผู้ร้องที่เป็นเจ้าพนักงานตำรวจนั้นล้วนเป็นพยานหลักฐานที่ได้มาจากการสืบสวนสอบสวน ไม่มีพยานคนใดที่พบเห็นการกระทำของผู้คัดค้านทั้งสี่ที่เกี่ยวข้องหรือเคยเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดหรือฟอกเงินมาก่อน พยานหลักฐานของผู้ร้องล้วนเป็นพยานบอกเล่าและไม่มีพยานหลักฐานอื่นมาประกอบให้รับฟังได้ว่าผู้คัดค้านทั้งสี่กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดและฟอกเงิน และเมื่อผู้ร้องไม่สามารถนำสืบข้อเท็จจริงให้เห็นว่า เงินจำนวน ๓๗๐,๐๐๐ บาท ผู้คัดค้านที่ ๑ ได้มาโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายอย่างไร ประกอบกับผู้คัดค้านที่ ๑ สามารถนำสืบได้ว่าเป็นเจ้าของที่แท้จริงและทรัพย์สินนั้นไม่เกี่ยวกับการกระทำความผิด ข้อเท็จจริงจึงรับฟังไม่ได้ว่าทรัพย์สินตามคำร้องของผู้ร้องเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด คำร้องของผู้ร้องฟังไม่ขึ้นนั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยฎีกาของผู้ร้องจึงไม่เป็นสาระอันควรแก่การพิจารณา จึงไม่รับคดีไว้พิจารณาพิพากษาตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง

จึงมีคำสั่งให้จำหน่ายคดีจากสารบบความศาลฎีกา ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นนี้ให้เป็นพับ